

царю, твои те премудри совѣтницы са луди чловѣцы и злонравни, и радать да ти направать големо зло, и послушай ми единь примѣрь.

Примѣрь жены наложницы.

Единь царь имаше одного сына, кой то обичаше превосходно ловителство то. Единь убо день рече царскій сынъ на мудраго бащиного си совѣтника: поискай отъ баща ми, да ме остави да отидемъ на ловъ. Совѣтникъ же абіе поиска това отъ царя. Царь же рече философу: Ако отидешъ и ты сосъ него, да бѣде прошеніе то ти. И совѣтникъ рече: Ей, Господине, отхождамъ. И така философъ и царскій сынъ отидевше на ловъ, найдоха въ гора та едно диво магаре, и рече совѣтникъ на дете то: погни това диво магаре. Дете то же абіе погна слѣдъ магаре то и отдалечисе отъ другара си толку, що то изгубисе и не знаеше, гдѣ отхожда. И така ходящи самъ по единь пѣть найде една мома хубава, коя то плачеше, и рече и: о жено, защо плачеш; и отъ гдѣ си; Мома та же рече му: царска дщера самъ, и седехъ върху единь слонъ (филь), отъ кого то поползнавшись паднахъ и сокрушихсе толку, щото едва могохъ да ставемъ: послѣ же погледнахъ да видимъ некого отъ слуги те си, но не видохъ никого, и така из-